

— obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2016 r. – NF/Rada Europejska

(Sprawa T-192/16)

(2016/C 232/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NF (Lesbos, Grecja) (przedstawiciel: B. Burns, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności porozumienia pomiędzy Radą Europejską a Turcją z dnia 18 marca 2016 r., zatytułowanego „Oświadczenie UE-Turcja, 18 marca 2016 r.”;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca twierdzi, że porozumienie pomiędzy Radą Europejską a Turcją z dnia 18 marca 2016 r., zatytułowane „Oświadczenie UE-Turcja, 18 marca 2016 r.”, jest niezgodne z prawami podstawowymi Unii, a w szczególności z art. 1, 18 i 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi, w którym skarżąca podnosi, że Turcja nie jest bezpiecznym krajem trzecim w rozumieniu art. 36 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, 13.12.2005, s. 13-34).
3. Zarzut trzeci, w którym skarżąca twierdzi, że dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212, 7.8.2001, s. 12-23) powinna była zostać transponowana.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżąca twierdzi, że podważane porozumienie jest w rzeczywistości wiążącym traktatem lub „aktem” wywierającym skutki prawne w odniesieniu do skarżącej i że uchybienie postanowieniom art. 218 TFUE lub art. 78 ust. 3 TFUE (łącznie lub osobno) prowadzi do nieważności tego porozumienia.
5. Zarzut piąty, w którym skarżąca twierdzi, że został naruszony zakaz dokonywania wydaleń zbiorowych w rozumieniu art. 19 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.